

ЗА БУДІВЕЛЬНІ КАДРИ

Орган парткому, профкому, комітету комсомолу, ректорату
Київського ордена Трудового Червоного Прапора інженерно-будівельного інституту

№ 8 (951)

Четвер, 6 березня 1986 р.

Видається
з вересня 1962 р.

Ціна 1 коп.

САМОВІДДАНИ ТРУДІВНИЦІ

В нашій країні свято 8-го Березня в нинішньому році відзначається в обстановці високого політичного і трудового піднесення, викликаного підготовкою і проведенням XXVII з'їзду КПРС.

Самовіддана учасниця творчої діяльності. Творець матеріальних і духовних багатств країни, радянська жінка, робить величезний

вклад у розвиток економіки і культури, виховання підрастаючого покоління.

Конкретними справами, новими трудовими починами відповідають радянські жінки на заклик партії добиватися рішучих змін у дальшій інтенсифікації суспільного виробництва, прискорення науково-технічного прогресу, підвищення продуктивності праці.

ЩОБ МІСТА БУЛИ КРАСИВИМИ

В дні роботи XXVII з'їзду КПРС диплом з відзнакою одержала випускниця архітектурного факультету Ірина Тивоненко.

Ми звернулися до Ірини із запитанням, як вона розуміє тепер своє завдання, як молодий спеціаліст.

— Початок моєї самостійної роботи спадає з початком XII-ї п'ятирічки, яка ставить перед архітекторами великі і конкретні завдання. У Політичній доповіді на з'їзді Генеральний секретар ЦК КПРС М. С. Горбачов вказував на те, що ще багато нарікань викликає низька якість житлового будів-

ництва. В цьому зв'язку треба розробити заходи, які стимулювали б її істотно підвищення, а також поліпшення плану-

вання, благоустрою, архітектури наших міст і ін. Це безпосередньо стосується нас, випускників архітектурного факультету. І, звичайно, мені хочеться, щоб наші міста і села були красивими і зручними, а це значить працювати потрібно з повною віддачею, застосувавши всі знання, здобуті в стінах інституту.

Іра Тивоненко — член КПРС, відмінниця, Ленінський стипендіат. Під час навчання на четвертому і п'ятому курсах була комсомольським ва-

жачкою. Вона захистила реальний дипломний проект на тему «Спеціалізований міжрайонний спортивний комплекс «Райдужний» в Києві». Керівником дипломного проекту І. Тивоненко був старший викладач кафедри архітектурного проектування Будинків В. З. Ткаленко, під керівництвом якого протягом, чотирьох років студентка займалася науковою роботою. Такий спортивний комплекс споруджуватиметься на новому масиві під такою ж назвою. Розташований буде майже на березі Дніпра. Художній образ споруди вирішений у вигляді хоробля.

Працювати Ірина Тивоненко буде в Київському зональному науково-дослідному інституті експериментального проектування. І її дипломна робота є початком великого творчого шляху.

На знімках: ректор інституту, професор А. М. Тугай вручає диплом з відзнакою Ірині Тивоненко; щасливі обличчя учасниць Ірини — Шерини Наталі (зліва) та Кокуши Світлани, які також одержали дипломи з відзнакою.

Фото В. Погорьельчука

Серед найважливіших проблем підвищення ефективності, і мабуть, найбільш гострою і невідкладною є якість продукції і робіт. Питання це не тільки економічне, але й політичне. За короткий історичний строк за обсягами виробництва багатьох видів продукції ми вийшли на передові позиції у світі. Тепер ми можемо й повинні з неменшою наполегливістю розв'язати проблему якості. Народне господарство підійшло до такої межі, коли без докорінного поліпшення стану справ з якістю не може бути розв'язане жодне велике виробниче і соціальне завдання.

Із доповіді «Про Основні напрями економічного і соціального розвитку СРСР на 1986—1990 роки і на перспективу до 2000 року».

ВИВЧЕННЯ І ПРАКТИЧНЕ ВТІЛЕННЯ

Завершув свою роботу XXVII з'їзд КПРС — видатна історична подія в житті партії і всього радянського народу.

Атмосфера, в якій проходив з'їзд, була пронизана духом діловитості, відвертості, принципової гостроти критики недоліків, які є, величчю нових завдань, поставлених партією на XII-у п'ятирічку і на період до 2000 Політична доповідь з'їзду, з якою виступив Генеральний секретар ЦК КПРС М. С. Горбачов, являє собою видатний документ творчого марксизму-ленізму. В ній втілені колективна мудрість і досвід партії. Доповідь дає відповіді на найбільш гострі питання сучасності, в ній знайдено всебічне відображення історичний оптимізм і науково обґрунтована віра в торжество комунізму. З'їзд виробив реалістичну, всебічно виважену програму прискорення соціально-економічного розвитку країни,

яка визначає характер і темп руху радянського народу до того рівня продуктивності праці і духовної культури, який знаменуватиме собою якісно новий стан суспільства, значне просування вперед по шляху будівництва комунізму. Масштаби і новизна наступних справ виставляють виключно високі вимоги до політичної, ідеологічної і організаційської діяльності КПРС. Завдання полягає в тому, щоб кожна партійна організація жила в атмосфері творчого пошуку, обговорення форм і методів своєї діяльності.

XXVII з'їзд КПРС поставив важливі завдання перед вищою ланкою. Вони зводяться до того, щоб забезпечити підготовку спеціалістів на сучасному рівні,

які б володіли ґрунтовними теоретичними знаннями і практичними навичками.

Зараз найперший обов'язок кожного викладача і, перш за все комуніста, в тому, щоб глибоко осмислити ідеї Політичної доповіді ЦК КПРС XXVII з'їзду партії, інші матеріали з'їзду і довести все багатство змісту документів і матеріалів з'їзду до студентів — майбутніх висококваліфікованих спеціалістів, хто буде працювати й жити в якісно нових умовах.

Народному господарству країни потрібні не ремісники і пасивні виконавці, а творчі мислителі спеціалісти, златні розв'язувачі все більш зростаючі завдання, що стоять перед суспільством. Інтереси суспільства, говорив товариш М. С. Гор-

бачов у своїй доповіді, вимагають «підвищення престижності інженерної праці». Спеціалісти повинні не тільки добре працювати сьогодні, але й бачити завтрашній день нашої країни, специфіку праці в умовах все більш широко розгорнутої науково-технічної революції, поєднані з перевагами соціалізму.

У цьому зв'язку не можна не відзначити, що в нашому інституті є ще викладачі, які обмежуються в учбовому процесі даними науки і практиці вчорашнього дня, слабо впроваджують в учбовий процес досягнення переднього краю пізнання. Не всі викладачі усвідомили важливість активних методів навчання. Структура їх лекцій зводиться в основному до однієї лише інформації, причому такої, яку студент має можливість одержати з учбових посібників. Нерідко

учбові заняття перериваються другорядними фактами, відомостями, описаннями, що втомлює студента і гальмує його творче зростання. А як справедливо говорили ще давні педагоги, голова студента — не посудища, яку потрібно наповнити, а факел, який слід запалити. Вироблення у студентів уміння самостійно здобувати знання на основі провідних ідей і основних проблем розкритих в лекційних курсах — саме в цьому напрямку йде перебудова учбової роботи в світі. Вказівкою XXVII з'їзду партії про вищу школу. Постановка в учбовому процесі питань марксистсько-ленінської методології, ідеологічне забезпечення курсів, що читаються, буде сприяти посиленню світоглядкової спрямованості учбового процесу, до чого закликає нас партія. На кафедрах суспільних на-

ук поновлюються тексти лекцій, методичні матеріали, структурно-логічні схеми і учбово-методичні карти учбових занять в світі матеріалів XXVII з'їзду КПРС. Посилена наступність у викладанні історії КПРС, філософії, політекономії і наукового комунізму. Однак чекає ще велика робота по поглибленню змісту курсів, що читаються, посиленню аргументації, партійності викладання, а також широкому впровадженню в учбовий процес з проблемного читання лекцій, технічних засобів навчання і інших активних методів.

Приведення якості нашої педагогічної праці до відповідності вимог сучасного періоду в житті радянського суспільства буде кращим доказом засвоєння істини документів і матеріалів XXVII з'їзду КПРС.

А. КЛЕВЦОВ,
завідуючий кафедрою марксистсько-ленінської філософії, професор.

Я ЗВИКЛА ПРАЦЮВАТИ

Лариса Махович вчиться на IV курсі спеціальності «прикладна геодезія» факультету міського будівництва. Вона член КПРС, Ленінська стипендіатка. Лариса бере участь у комсомольському житті факультету, займається науковою роботою.

Запитую, чи важко бути відмінницею, Ленінською стипендіаткою?

— Я звикла працювати, і своє навчання розцінюю як працю. А хіба можна працювати, не працюючи? Звісно, витрачаю певний час на виконання курсових робіт, підготовку до семінарських занять. Прагну акуратно вести конспекти, відвідую бібліотеку, готуюсь самостійно.

Але все це я роблю не заради того, щоб одержати

«п'ятірку». Я розумію так: все, що ти робиш, треба робити чесно, тобто добре, на совість. Ну, а коли одержую відмінну оцінку, мені, звичайно, приємно, що моя праця оцінена вищим балом так само як, скажімо, робітничі довіряють випускати продукцію з особистим клеймом якості.

Працюючи ось так — на совість, систематично, повсякденно, Лариса має час і на інші захоплення. Вона багаторазово читає художньої літератури, ходить в театр. В Київському театрі російської драми ім. Л. Українки останнім часом подивилася п'єси «Кафедра», «Хозяйка», була на концертах.

На знімку: Л. Махович в Угорській Народній Республіці того, щоб одержати

На знімку: Л. Махович в Угорській Народній Республіці того, щоб одержати

ВАШІ ЗАХОПЛЕННЯ

Багато років у відділі аспірантури інституту працює Тамара Олександрівна Дембицька. Сьогодні ми вперше знайомимо наших читачів з її поетичною добіркою.

Доброта

Бывает — жизни суета,
Как камнем, сдвигает плечи,
Вдруг тихо чья-то доброта
Шагнет к тебе навстречу.
Осушит горькую слезу,
Теплом проникнет в душу,
Тьма обратится в бирюзу,
А топь сплосная — в сушу.
Крупицы этой доброты
В пути нам служат лишей,
И без нее в я, и ты
Беспомощны и нищи.

Дочери

Без сожаленья детям дарим
Мы годы лучшие свои.
Желаем им надежной пары
И ждем с надеждой их любви...
Вся жизнь моя — в ТЕБЕ!
Ты это знай и помни,
Пока живу, в моей судьбе
Твои преобладают корни.
Сплетясь с моими навсегда,
Они мне силы прибавляют.

«Ты есть — и горе не беда!» — Мне сердце часто повторяет.
Ты моя радость и печаль,
Мои заботы и отрада.
И мне бегущих лет не жаль,
Я отдавать тебе их рада.
Огонь сердец — семейный яркий факел — Совсем не просто пронести сквозь годы,
Чтоб в серых буднях, как в дыму атаки,
Он не погас, обоним давай «свободу».
Как счастлив тот, кто факел не уронит,
Согреет им будет в самый лютый холод!
И, жизнь пройдя, на самом ее склоне,
Душою будет, как и прежде, молод.
Друзья приходят, нарушая Веселым шумом тишину.
Друзья уходят, оставляя одну.
Страшней любого наказания Когда на много-много дней
Вновь воцаряется молчанье
В уютной камере моей.

ДОТРИМУВАТИ ПРАВИЛ

Пожежі приносять великі матеріальні збитки, а іноді і людські жертви. Це означає, що необхідно суворо дотримувати правил пожежної безпеки, які є в кожній розпорядженні Держпожнатряду.

Але, незважаючи на всі ці вказівки, в нашому інституті, деякі відповідальні працівники зневажають цимі вимогами і не виконують своїх прямих обов'язків з протипожежної безпеки. Так, згідно наказу № 120 від 20 лютого 1985 р. по інституту, головний інженер Ю. І. Круш є відповідальним за справність пожежної сигналізації в інституті та активне газове пожежогасіння в обчислювальному центрі, лабораторному корпусі. Однак, Ю. І. Круш самоусунувся від всіх своїх обов'язків. Додамо цьому є такі факти. В обчислювальному центрі ряд робіт і нічні не

діє пожежогасіння, і зовсім ніким не обслуговується. В архітектурному корпусі пожежна сигналізація також несправна, відсутні на стелі датчики ДИП-1 в кількості 40 штук, не застосовується жодних заходів до приведення її в робочий стан.

Крім того, підвали лабораторного корпусу та добудови № 1 до головного корпусу захищені полама ними меблями, що являє грубим порушенням правил протипожежної безпеки.

Відповідальним за усунення цих порушень є комендант Е. Г. Глобенко, і. В. Столяр, начальник відділу адміністративно-господарської частини В. О. Шляховий.

Д. ВИХОТ,
інструктор ППЧ-43 інституту.

Редактор А. БОГОВІС.

ОЧОЛЮЄ ВІДДІЛ

На знімку: Н. Хилобоченко.

Майже п'ятнадцять років у відділі обслуговування бібліотеки інституту працює Н. І. Хилобоченко. Прийшла сюди після закінчення середньої школи. Працюючи, закінчила інститут культури.

І ось тепер Наталія Іванівна очолює цей відділ, найбільший в бібліотеці. Тут працює 14 чоловік. Так традиційно склалося, що всі новачки свій трудовий шлях розпочинають саме тут, набираються досвіду і йдуть у інші відділи. Отже — це колектив молодіжний і керування ним вимагає і досвіду, і чуйності, і вміння навчити, і високої професійної майстерності.

А здобути все це допомагає добросовісне ставлення до праці, активність у громадських справах колективу. Наталія Хилобоченко вчиться в університеті марксизму-ленінізму. Зараз вона проходить кандидатський стаж в члені КПРС, працює у складі комісії з наукової агітації парткому інституту. О. ХИЛОБОЧЕНКО, групаторг бібліотеки.

КРАСНА ПЛОЩА

ДО ЦЬОЇ ПЛОЩІ, ДО МОСКОВСЬКОГО КРЕМЛЯ ПРИКУТА ТЕПЕР ОСОБЛИВА УВАГА. ЗВІДСИ, З САМОГО ЦЕНТРУ НАШОЇ СТОЛИЦІ, ВЕСЬ СВІТ СЛУХАЄ ВІСТІ ПРО ХІД РОБОТИ XXVII З'ЇЗДУ КПРС.

Красна площа — це не тільки унікальний архітектурний ансамбль, хоча самотності його і красі по праву присвячені томи наукових досліджень, вірші й пісні. У наші дні Красна площа — насамперед візитна картка першої у світі держави робітників і селян. Для інших поколінь, навіть сама назва її несе в собі колір революції. Червоний прапор, червона зірка, Красна, тобто червона, площа... Але таке переосмислення назви стародавньої площі сталося лише після перемоги Великого Жовтня.

А спочатку, в середині сімнадцятого століття, її назвали так тому, що Кремльські стіни і башти, які виходять на неї, розмальовані «травами і квітами», небачений собор, інші споруди являли разом таку чудову картину, що інші ім'я для такої площі важко було придумати. Красна площа — значить красна.

храм Василя Блаженного, а після спустошливої пожежі 1571 року — Пожаром. На початку вісімнадцятого століття Красна площа стає осередком культурного життя міста. Тут було відкрито першу публічну бібліотеку і театр («комедійна хоромина»). А в 1765 році в будинку Головної аптеки, що стояв на місці нинішнього історичного музею, почав роботу Московський університет.

Сама історія «робила» цю площу. Народні заворушення, патріотичні рухи, революційні бої, зустрічі героїв... Красна площа — свідок і арена багатьох подій. Був час — тут споруджували Триумфальні ворота з нагоди торжеств та коронацій царів і ставили плахи для тих, хто проти царів підняв масть.

У 1671 році тисячі людей, що збиралися на площі, почули останнє слово Степана Разіна. Слово перед страпою. «Простіть!» — тільки й сказав, звертаючись до простого люду, вождь селянської війни, просячи прощення за те, що не зміг довести її до перемоги.

Мине майже ще два з половиною століття, перш ніж Красна площа почує «Це Лобне місце нагадає нам, скільки стільці мучилися й тяжко страждали трудящі маси від ярмом гнобителей...

Нам потрібна свобода справжня, можлива тоді, коли членами суспільства будуть тільки працівники. Багато праці, багато жертв треба буде покласти за таку свободу. І ми зробимо все для цієї великої мети, для здійснення соціалізму. Бурхливими оплесками були зустрінуті ці слова, сказані вождем великої революції на відкритті тимчасового пам'ятника Степану Разіну 1 травня 1919 року.

З ім'ям Леніна багато чого пов'язано на Красній площі. Тут він не раз виступав. Тут він залишився наввічно. З 1918 року на площі проходили паради і демонстрації трудящих. З 1924 року їх приймають керівники партії і уряду, стоячи на трибуні Мавзолею Леніна. Звідси прозвучали слова, звернуті до учасників легендарного листопадового параду 1941 року, які йшли прямо на фронт: «Хай надихає вас у цій війні мужий образ наших великих предків — Олександра Невського, Дмитрія Донського, Кузьми Мініна, Дмитрія Суворова, Михайла Кутузова! Хай осінить вас переможний прапор великого Леніна!»

Мені жай через чотири роки учасники іншого параду — Параду Перемоги — кинуть до підніжжя ленінського Мавзолею повернуті ворожі прапори.

Красна площа... Вона буває суворого і попереджаючого — коли її бруківкою йде бойова техніка. Привітною і ласкавою — коли заповнює її простори червоногостинна піонерія. Радісною й урочистою — коли зустрічає святкові колони демонстрантів. І діловою — коли працюють по ній до Спаських воріт Кремля депутати Верховних Рад країни і республік, делегати партійних з'їздів.

Починаючи з VII з'їзду РКП(б), який відбувся у березні 1919 року, партійні форуми проходять у Москві. Вже дев'ятнадцять з'їздів відбулись у стілинах. Майже всі вони працювали в Кремлі — у Круглому залі Сенату (згодом Свердловському залу будинку Раді Міністрів), Великому Кремльському палаці, а з 1961 року — в Кремльському Палаці з'їздів.

Ідуть Червоною площею наділені великою відповідальністю посланці комуністів. Уздовж стін Кремльських стін. Поруч з Мавзолеєм Леніна. Ідуть на виступ в усій країні, яка працює в ритмі прискорення, в атмосфері впевненості, що рішення, які приймає партійний з'їзд, будуть виконані, намічених рубежів буде досягнуто.

В. ЄВСЄЄВ.